

OVERDENKING

ALS GELOVEN ZIEN WORDT

‘Terwijl ze nog aan het vertellen waren, kwam Jezus zelf in hun midden staan en zei: “Vrede zij met jullie.” Verbijsterd en door angst overmand meenden ze een geestverschijning te zien’ (Lucas 24:36 en 37)

Wat houdt hen die op de eerste Paasdag in Jeruzalem bleven, bijeen? Wonderlijke dingen hadden die dag plaatsgevonden. Enkele vrouwen vertelden wat hun vroeg in de ochtend was overkomen. De gemeenteleden in Jeruzalem hielden dat voor onzin en vermochten er geen geloof aan te hechten.

Dat was vooralsnog het laatste dat we van de gemeente hoorden. Twee uit hun midden zijn daarna naar Emmaüs gegaan. De gemeente begon af te brokkelen. Wat houdt degenen die blijven bij elkaar? Is dat de onderlinge band? Het is een goede zaak wanneer de gemeente een gemeenschap vormt, wanneer mensen naar elkaar omzien. Maar is dat afdoende? Tegen de avond kwamen tot zeer grote verwondering van henzelf, alsmede tot verwondering en vreugde van de gemeente, de twee die afgehaakt waren terug. Ze verhaalden van de indrukwekkende ontmoeting met de Opgestane, die hun ten deel was gevallen. Degenen die bleven, zullen zeer onder de indruk geweest zijn van de bekeringsgeschiedenis van de twee. Is het getuigenis van de ander, de bekeringsgeschiedenis van een medegemeentelid afdoende reden om te blijven? Jezus vindt dit blijkbaar voor Zijn gemeente niet afdoende.

In hun midden

Plotseling wordt het gesprek tussen hen die gebleven waren en de twee die terugkeerden, verstoord, doorbroken door de Opgestane Zelf. Hij stelt Zichzelf present. Wanneer Jezus Zichzelf het midden van de gemeente maakt, worden allen zeer verschrikt en bevreesd. Ze menen een geestverschijning te zien. Vreemd deze reactie. Ze zijn immers niet bijeen als willekeurige verzameling van mensen, maar als de gemeente van Jezus. Ze vormen een verband, omdat ze Hem volgden. Als Hij, in Wie ze geloofden, ineens uit de verborgenheid aan het licht treedt, zichtbaar en tastbaar wordt, moest dat toch tot een enorme vreugde leiden? Wat is er geweldiger dan het moment te beleven waarop we het niet meer hoeven doen met hetgeen we gehoord hebben? Wat is verheugender dan het ogenblik waarop Jezus uit de verborgenheid treedt?

Aanschouwen

Geloven is iets van onze oren en van ons hart, niet van onze ogen. Dat maakt het vaak bepaald niet eenvoudig. Wie zou niet zielsgraag willen zien? Soms komen er van die moeilijke vragen op in je hart en hoofd. Vragen als: Zijn we niet op weg naar een luchtkasteel? Is geloven niet een zaak van aanleg? Werd geloven, al was het maar even, aanschouwen, dan...

Toch is de reactie van de gemeente herkenbaar. Het is niet niks wanneer geloven aanschouwen wordt. Ik herinner me een verhaal tijdens een missionaire dag. Opgegroeid in een gezin waarin hij vanaf zijn kinderjaren meeding naar de kerk, waar gebeden werd en gelezen uit de Bijbel. Plotseling was hij tot de overtuiging gekomen dat Jezus de levende is. Daarvoor had hij de indruk dat het in de kerk over een figuur van vroeger ging. Als Jezus leeft - en Hij leeft, zo besefte hij - dan spreekt Hij nu, ziet Hij mijn gang door het leven, hoort mijn woorden en kent mijn gedachten. Het was een overtuiging die enige tijd nodig had om te landen, alvorens de consequenties ervan duidelijker zouden zijn.

Emotie

Jezus laat de gemeente niet achter in de emotie die Zijn verschijnen oproept. Hij vraagt: ‘Waarom bent u in verwarring?’ Dat is niet een verwijtende, maar een uitnodigende vraag. Ze dient om de schrik weg te nemen. Dat zal ook gebeuren. De stemming zal volledig omslaan. Opvallend is hoe Jezus dat doet. ‘Zie Mijn handen en Mijn voeten’, zegt Hij. ‘Zie dat Ik het ben. Raak Mij aan.’ Ze dachten met een geestverschijning van doen te hebben en dat joeg hun angst aan. Een geest heeft evenwel geen vlees en beenderen. Tegen Maria van Magdala, die Hem wilde aanraken, zei Jezus eerder: ‘Raak mij niet aan. Houd mij niet vast.’ Hier nodigt Hij ertoe uit Hem wel aan te raken, goed de ogen de kost te geven en met de handen te tasten. Waarom? Jezus wil hun de vaste overtuiging geven dat Hij het Zelf is. Daarvoor roept Hij alles, hun zinnen en hun ziel, hun tasten en turen, te hulp. Alles moet meewerken om hun de zekerheid te schenken dat Hij, de Levende, Zelf het midden van de gemeente is en haar bijeenhoudt. Lees je Bijbel, kijk om je heen! Weet je welkom in de gemeente, waar Hij, de Levende, Zelf in het midden is.

Bijbellesing: Lucas 24:13-53

Lied: Gezang 73 (Liedboek voor de Kerken)

R.H. Hekman